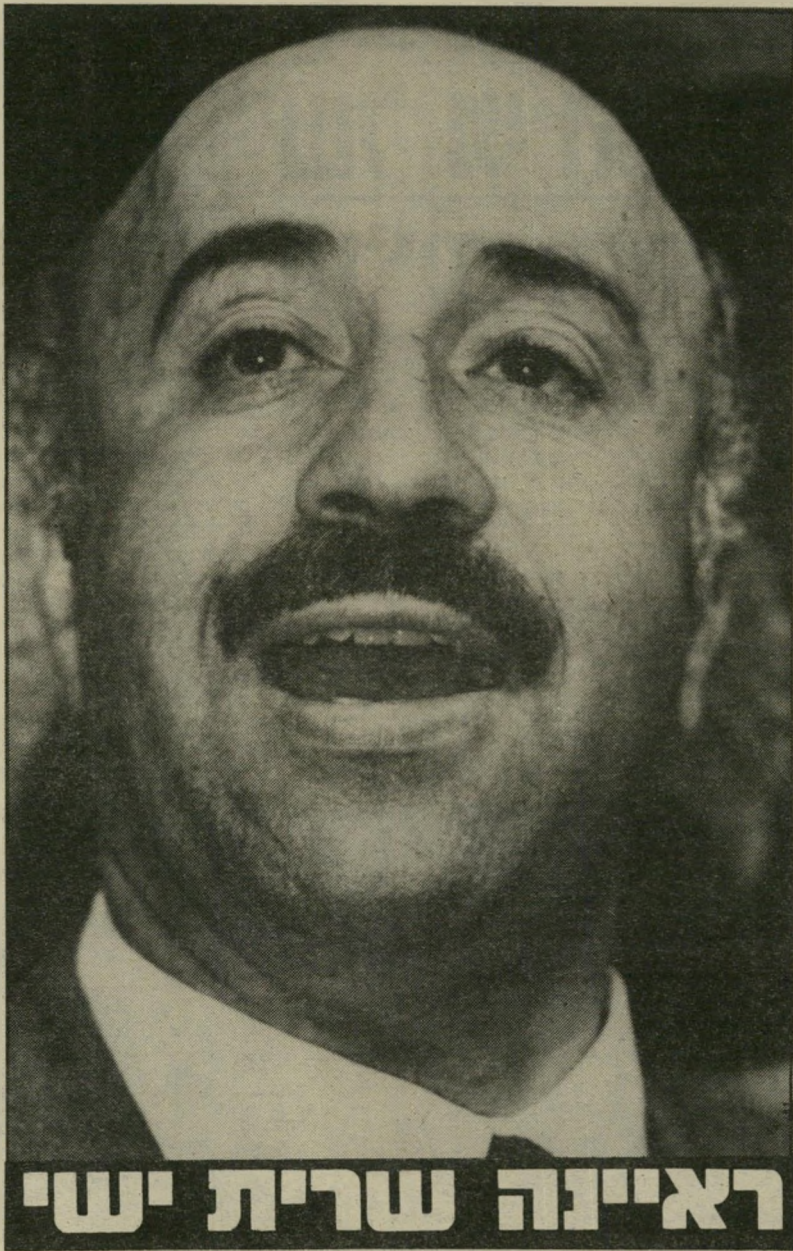

עבד-אל'והאב דראושה מספר על תולדות מישפחתו, ילדותו במילחמת 1948, יחסי כפרו עם אביו של רפול, יחסיו עם אשתו, ועל מה שעבר עליו במשך 48 השעות המיסתוריות שבהן שהה בניקוסיה

ראיינה שרית ישי

המיעיטתה שלי ישבת באינסאל כבר 400 שנים. הגענו לכאן מחצי'האי ערב, בזמן הנהיגה הגדולה

ב'1948 הייתי ילד בן 4 וחצי. אני זוכר שאחרי שנצרת נפלה בידי צה"ל, ברחנו ברגל להרים

איתן, אבא של רפול מחל'עדשים, אמר למוכתר: תחזיר את האנשים מההרים, לא יאונה להם רע

אני הייתי בין ילדי הכפר הראשונים שהלכנו ללמוד. הלכנו כל יום ברגל לנצרת, קבוצה של שיבעה

עברתי את מיבדקי הסקר וזכיתי בלימודים חינוכיים חנים. אחר כך ודאי לא הייתי למד בבית-ספר חינוך

את אשתי, לילה, ראיתי בפעם הראשונה בעוק בנצרת. היא הייתה ממיעיטתה אריסמוקראמיזי

"הייתי לבד! פחדתי!"

אני רק בן-אדם!"

ב אותו בוקר העיר אותי צילצול טלפון: "המדינה השתנעה". אמר ידידי מעבר לקו. דהאיישה נסע לקפריסין והמדינה יוצאת מדעתה! מי נסע לקפריסין? שאלתי. דהאיישה הייתה התשובה. כל מחנה הפליטים דהאיישה נסע לקפריסין? שאלתי בתדהמה. כן, כזו הייתה תגובתי כששמעתי בפעם הראשונה שחבר'הכנסת עבד-אל'והאב דראושה נסע לקפריסין. בניסיון להגיע לעי מאן, כדי לנאום במועצה הלאומית הפלסטינית. את הסיפור הזה אני מספרת כדי להבהיר

באופן חד-משמעי, כי את השם עבד-אל'והאב דראושה שמעתי בפעם הראשונה ביום שבו ביצע את מיבצע-היחיד שלו. שמשווים אותו כיום למיבצעו של אייבני נתן. שטס לקאהיר להביא את השלום. במשך ארבעה חודשים היה עבד-אל'והאב דראושה חבר'כנסת אלמוני לחלוטין. עד לאותה נסיעה שבה קנה את עולמו. מי שהכירו אותו מקרוב סיפרו, כי הוא אדם עדין, סימפטי, שקט, איש של עקרונות. העומד על שלו ומביע את דעותיו ללא כחל וסרק. העדינות שלו, ככל הנראה, לא השתלמה. מכל מקום, לא בשלושת חודשי מושבה

ה-11 של הכנסת. עובדה: איש לא שמע עליו. המישפט המפורסם, שנאמר בזמנו על אותו נשיא אמריקאי שגידל בוטנים, מתאים. כך נדמה לי, גם למיקרה של חבר'ה הכנסת: עבד WHO! אך בלי כל פרופורציה, אפשר כמובן להגיד שכשם שאותו ג'ימי חדל להיות WHO, גם דראושה חדל להיות אלמוני מאז אותה נסיעה דון קישוטית שלו לקפריסין. במחשבה הגיונית, קצת קשה לתפוס כיצד צד חבר'כנסת, איש-חינוך, קם בוקר אחד, לקח את מיוזות הג'ימס בונד שלו, ואחרי שיחת-טלפון אחת, שביצע מי שביצע עבורו לאנשי אש"ף, היה משוכנע שיוכל לנחות

במדינה ערבית. קשה גם לתפוס כיצד האמין דראושה כי בירדן הכל עובד כמו שעון, וכי הוא אומנם יגיע ב-6 לקפריסין, ייצא ב-8 לעמאן וינאם במועצה הפלסטינית ב-9. התשובה האחת המתבקשת היא, שהאיש הוא נאיבי, חולם ומאמין גדול. ואכן, בפגישה עימו, בכפרו איכסאל שליד נצרת, הוא מתגלה ככזה: אדם נעים-הלי, כות, דובר עברית צחה, המאמין באמת כי הוא איש של שלום, שיצא בשליחות של שלום.

ביתו של דראושה בכפר הוא בית ערבי טיפוסי. חדר-אורחים גדול, קיר מוזהב